Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 14. novembra 2012 *

„Konkurenca — Upravni postopek — Ničnostna tožba — Akti, sprejeti med pregledom — Vmesni ukrepi — Nedopustnost — Odločba o odreditvi pregleda — Obveznost obrazložitve — Varstvo zasebnega življenja — Dovolj resni indici — Sodni nadzor“

V zadevi T-135/09,

**Nexans France SAS** s sedežem v Parizu (Francija),

**Nexans SA** s sedežem v Parizu,

ki ju zastopajo M. Powell, solicitor, J.-P. Tran Thiet, odvetnik, in G. Forwood, barrister,

tožeči stranki,

proti

**Evropski komisiji**, ki sta jo sprva zastopala X. Lewis in N. von Lingen, nato pa N. von Lingen in V. Di Bucci, zastopniki,

tožena stranka,

zaradi, prvič, razglasitve ničnosti odločbe Komisije C(2009) 92/1 z dne 9. januarja 2009, s katero je bilo družbi Nexans SA in njeni hčerinski družbi Nexans France SAS naloženo, da se podredita pregledu v skladu s členom 20(4) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 [ES] in 82 [ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205) (zadeva COMP/39.610); drugič, predloga Splošnemu sodišču, naj odločbo Komisije, ki jo je ta sprejela med zadevnim pregledom in na podlagi katere je zaradi poznejše preučitve v svojih prostorih v celoti skopirala vsebino nekaterih računalniških datotek, razglasi za nezakonito; tretjič, predloga za razglasitev ničnosti odločbe Komisije o zaslišanju uslužbenca družbe Nexans France med pregledom ter, četrtič, predloga Splošnemu sodišču, naj Komisiji naloži nekatere ukrepe,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi L. Truchot, predsednik, M. E. Martins Ribeiro, sodnica, in H. Kanninen (poročevalec), sodnik,

sodna tajnica: J. Weychert, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 19. oktobra 2011

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

## Sodbo

### Dejansko stanje

1 Družba Nexans SA in njena 100-odstotna hčerinska družba Nexans France SAS, tožeči stranki, sta francoski družbi, ki delujeta v sektorju električnih kablov.

2 Komisija Evropskih skupnosti je z odločbo C(2009) 92/1 z dne 9. januarja 2009 družbi Nexans in vsem podjetjem, ki jih ta neposredno ali posredno nadzoruje, vključno z družbo Nexans France, naložila, da se podredijo pregledu v skladu s členom 20(4) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 [ES] in 82 [ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205) (v nadaljevanju: odločba o pregledu).

3 Člen 1 odločbe o pregledu določa:

„Družba Nexans […] ter vsa podjetja, ki jih neposredno ali posredno nadzoruje, vključno z družbo Nexans France […], se morajo na podlagi te odločbe podrediti pregledu v zvezi s [svojim] (njihovim) morebitnim sodelovanjem pri protikonkurenčnih sporazumih in/ali usklajenih ravnanjih v nasprotju s členom 81 [ES] […], kar zadeva dobavo električnih kablov in z njimi povezanega materiala, vključno z med drugim podmorskimi visokonapetostnimi električnimi kabli in v nekaterih primerih tudi podzemnimi visokonapetostnimi električnimi kabli, pri čemer so zadevni sporazumi in/ali ravnanja vključevali manipulacije javnih razpisov za zbiranje ponudb, dodelitev strank in nezakonito izmenjavo poslovno občutljivih informacij v zvezi z dobavo teh izdelkov.

Pregled je mogoče opraviti v vseh prostorih pod nadzorom podjetja […]

Nexans […] ter vsa podjetja, ki jih neposredno ali posredno nadzoruje(-jo), vključno z družbo Nexans France […], uradnike in druge spremljevalne osebe, ki jih je Komisija pooblastila za izvajanje pregleda, ter uradnike, pa tudi tiste, ki jih pooblasti ali imenuje organ, pristojen za konkurenco v državi članici, da jim pomagajo, pooblastijo za to, da v običajnem delovnem času vstopijo v vse prostore in prevozna sredstva zadevnih družb. Podjetje na prošnjo uradnikov in drugih pooblaščenih oseb v pregled predloži poslovne knjige in drugo poslovno dokumentacijo ne glede na njen nosilec ter zadevnim osebam omogoči, da na kraju samem preučijo ali odvzamejo, ne glede na obliko, kopije ali izvlečke iz poslovnih knjig ali dokumentacije. Podjetje dovoli, da se zapečatijo vsi poslovni prostori ter poslovne knjige in dokumentacija za trajanje pregleda in v obsegu, potrebnem za njegovo izvedbo. Na prošnjo zadevnih uradnikov ali spremljevalnih oseb takoj in na kraju samem zagotovi ustna pojasnila v zvezi s predmetom in namenom pregleda ter za predložitev takih pojasnil pooblasti tudi vse predstavnike ali uslužbence podjetja. Podjetje dovoli zapis zadevnih pojasnil v kakršni koli obliki.“

4 Komisija v členu 2 odločbe o pregledu še pojasnjuje, da se lahko pregled začne 28. januarja 2009. V členu 3 zadevne odločbe navaja, da bo odločba o pregledu vročena podjetju, ki je njen naslovnik, neposredno pred pregledom.

5 Odločba o pregledu je bila utemeljena tako:

„Komisija je prejela informacije, da dobavitelji električnih kablov, vključno s podjetjema, na kateri je naslovljena ta odločba, sodelujejo ali so sodelovali pri sporazumih in/ali usklajenih ravnanjih v zvezi z dobavo električnih kablov in z njimi povezanega materiala, vključno z med drugim podmorskimi visokonapetostnimi električnimi kabli in v nekaterih primerih tudi podzemnimi visokonapetostnimi električnimi kabli, pri čemer so zadevni sporazumi in/ali ravnanja vključevali manipulacije javnih razpisov za zbiranje ponudb, dodelitev strank in nezakonito izmenjavo poslovno občutljivih informacij v zvezi z dobavo teh izdelkov.

[…]

Iz informacij, ki jih je prejela Komisija, je razvidno, da ti sporazumi in/ali usklajena ravnanja […], ki so bili vzpostavljeni najpozneje leta 2001, še vedno obstajajo. Verjetno se izvajajo v svetovnem merilu.

Če bi se zadevne trditve izkazale za utemeljene, bi bili zgoraj opisani sporazumi in/ali usklajena ravnanja zelo resne kršitve člena 81 [ES].

Da bi Komisija preverila vsa dejstva v zvezi z domnevnimi sporazumi in usklajenimi ravnanji ter okvir, v katerem so potekali, je treba izvesti preglede na podlagi člena 20 Uredbe […] št. 1/2003.

[…]“

6 Inšpektorji Komisije (v nadaljevanju: inšpektorji) so 28. januarja 2009 ob spremstvu predstavnikov Autorité de la concurrence (francoski organ za varstvo konkurence) prišli v prostore družbe Nexans France, da bi opravili pregled na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003 (v nadaljevanju: pregled). Podjetju je bila vročena odločba o pregledu, to pa je inšpektorjem dalo na voljo sejno sobo. Tožečima strankama je pri vseh dejanjih v zvezi s pregledom pomagal pooblaščeni odvetnik.

7 Inšpektorji so želeli preučiti dokumente in računalnike nekaterih uslužbencev družbe Nexans France, in sicer od A [*zaupno*] [1] z oddelka za visoko napetost, B [*zaupno*] z oddelka za visoko napetost in C [*zaupno*] iz komercialne enote oddelka za zemeljsko visoko napetost. Obveščeni so bili, da je C na poti, kamor je vzel tudi računalnik, vrnil pa naj bi se šele v petek, 30. januarja 2009.

8 Inšpektorji so najprej preučili dokumente v papirni obliki, ki so jih našli v pisarnah od A, B in C ter v pisarni njihove skupne pomočnice. Nato so izdelali slike trdih diskov računalnikov od A, B in D [*zaupno*] z oddelka za visoko napetost. Da so lahko med podatki v zadevnih računalnikih iskali po ključnih besedah, so uporabili program, ki je podatke čez noč indeksiral.

9 Drugi dan pregleda, to je v četrtek, 29. januarja 2009, so inšpektorji preučili več dokumentov, ki so jih našli v pisarnah od C in E [*zaupno*] z oddelka za visoko napetost, elektronska sporočila od A, B in E ter slike trdih diskov računalnikov od A, B in D.

10 B je inšpektorje obvestil o tem, da se bo 29. junija 2009 zvečer srečal s C. Predlagal je, da bi vzel računalnik od C in ga naslednje jutro prinesel v prostore družbe Nexans France, kar je tudi storil.

11 Tretji dan pregleda, to je v petek, 30. januarja 2009, so inšpektorji tožeči stranki obvestili, da bi želeli od C pridobiti nekaj pojasnil v zvezi z nekaterimi dokumenti, zlasti elektronskimi sporočili, ki so bila večinoma najdena v računalniku od A in so bila ali naslovljena na C, ali je bil ta njihov pošiljatelj, ali pa so mu bila poslana v vednost. Popoldne je C v spremstvu dveh odvetnikov tožečih strank odgovoril na vprašanja inšpektorjev. Ta vprašanja so bila skupaj z odgovori zapisana in priložena zapisniku pregleda, ki so ga podpisali predstavniki tožečih strank.

12 Poleg tega so inšpektorji v petek, 30. januarja 2009, čez dan preučili vsebino trdega diska računalnika od C in obnovili več datotek, dokumentov in elektronskih sporočil, ki bi bili po njihovem mnenju lahko pomembni za preiskavo ter so bili izbrisani med začetkom pregleda in 30. januarjem 2009. Dva sklopa elektronskih sporočil so kopirali na dva računalniška nosilca za zapis podatkov (v nadaljevanju: nosilec podatkov). Na dva nosilca podatkov so kopirali tudi sklop elektronskih sporočil, ki so jih našli v računalniku od A. Zadevni štirje nosilci podatkov so bili vloženi v zapečatene kuverte, ki jih je nato podpisal predstavnik tožečih strank. Inšpektorji so se odločili, da bodo te kuverte odnesli v prostore Komisije v Bruslju (Belgija). Računalnik od C in nosilec podatkov, najden v njegovi pisarni, sta bila

1 — Prikriti zaupni podatki.

shranjena v omaro, ki so jo inšpektorji zapečatili. Nato so bili trdi diski računalnikov Komisije, uporabljenih pri preiskavi, izbrisani. Nazadnje so inšpektorji tožeči stranki še obvestili, da jima bodo sporočili datum nadaljevanja pregleda. Tožeči stranki sta navedli, da bi jima bolj ustrezalo, če bi morebitni pregled trdega diska računalnika od C opravili v prostorih družbe Nexans France in ne v prostorih Komisije.

13 Inšpektorji so se v prostore družbe Nexans France vrnili v torek, 3. februarja 2009. Odprli so zapečateno omaro, v kateri sta bila shranjena nosilec podatkov, najden v pisarni od C, in njegov računalnik. Nosilec podatkov so preučili na kraju samem, pri čemer so natisnili in zadržali dva dokumenta z nosilca, nato pa so ga vrnili predstavnikom tožečih strank. Zatem so na tri nosilce podatkov shranili tri slike trdega diska računalnika od C. Inšpektorji so enega od treh nosilcev podatkov vrnili predstavnikom tožečih strank na njihovo zahtevo, preostala dva pa so shranili v zapečateni kuverti, ki so ju odnesli v Bruselj, potem ko so se seznanili z dejstvom, da tožeči stranki izpodbijata legitimnost tega postopka. Inšpektorji so navedli, da bosta zapečateni kuverti odprti le v prostorih Komisije ob navzočnosti predstavnikov tožečih strank.

14 Kuverti z nosilcema podatkov, ki sta bili zapečateni v prostorih družbe Nexans France, sta bili odprti 2. marca 2009 v prostorih Komisije ob navzočnosti odvetnikov tožečih strank. Inšpektorji so preučili dokumente na njih in na papir natisnili tiste, za katere so menili, da bi bili lahko pomembni za preiskavo. Drugi izvod zadevnih dokumentov v papirni obliki ter njihov seznam sta bila vročena odvetnikom tožečih strank. Ta postopek se je končal 11. marca 2009. Pisarna, v kateri so inšpektorji preučevali dokumente in nosilca podatkov, je bila ob koncu vsakega delovnega dne zapečatena ob navzočnosti odvetnikov tožečih strank in odprta naslednji dan, prav tako ob njihovi navzočnosti.

## Postopek in predlogi strank

15 Tožeči stranki sta 7. aprila 2009 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili to tožbo.

16 Zaradi spremembe sestav senatov Splošnega sodišča, je bil sodnik poročevalec razporejen v osmi senat, ki mu je bila zato dodeljena tudi ta zadeva.

17 Tožeči stranki sta z dopisom z dne 14. januarja 2011 predlagali, naj se v spis vložita sodbi Evropskega sodišča za človekove pravice, ki sta bili izrečeni po predložitvi replike in bi ju bilo treba upoštevati pri preučitvi dopustnosti tožbe (sodbi Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 21. decembra 2010 v zadevi Primagaz proti Franciji, pritožba št. 29613/08, in v zadevi Société Canal Plus proti Franciji, pritožba št. 29408/08), kar je Splošno sodišče odobrilo z odločbo z dne 26. januarja 2011. Splošno sodišče je Komisijo pozvalo, naj predloži stališča glede navedenih sodb, kar je ta storila v predpisanem roku.

18 Splošno sodišče je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek. V okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 64 Poslovnika Splošnega sodišča, je Komisiji 20. septembra 2011 postavilo pisna vprašanja, v katerih jo je pozvalo k predložitvi kopije dokumenta, naslovljenega „Pojasnilo o dovoljenju za izvedbo pregleda na podlagi odločbe, sprejete v skladu s členom 20(4) Uredbe št. 1/2003“, na katerega sta se sklicevali tožeči stranki v odgovorih na tožbo. Komisija je zahtevo izpolnila v predpisanem roku.

19 Stranke so na obravnavi 19. oktobra 2011 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča. Splošno sodišče je ob koncu obravnave odločilo, da ne bo končalo ustnega postopka.

20 Tožeči stranki sta z dopisom z dne 25. oktobra 2011 Splošnemu sodišču predložili dodatna pojasnila o dejanskem stanju v zvezi s stališči, ki sta jih predstavili na obravnavi. Splošno sodišče je ta dopis z odločbo z dne 16. novembra 2011 vložilo v spis in pozvalo Komisijo, naj v zvezi s tem predloži svoja stališča, kar je ta storila v predpisanem roku.

21 Splošno sodišče je s sklepom z dne 21. decembra 2011 Komisiji odredilo, naj v okviru pripravljalnih ukrepov, določenih v členu 65 Poslovnika, predloži nekatere dokumente, in določilo pravila, v skladu s katerimi sta se morali ravnati tožeči stranki pri vpogledu vanje. Komisija je zadevni pripravljalni ukrep izvedla v predpisanem roku.

22 Splošno sodišče je v okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 64 Poslovnika, Komisiji 21. decembra 2011 postavilo pisno vprašanje in jo pozvalo, naj predloži prevod nekaterih predhodno predloženih odlomkov dveh dokumentov v jezik postopka. Komisija je zahtevo izpolnila v predpisanem roku.

23 Tožeči stranki sta dokumente iz točke 21 zgoraj preučili v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 24. januarja 2012. V zvezi z njimi sta stališča predložili 2. marca 2012. Komisija je 26. marca 2012 predložila stališča glede stališč tožečih strank.

24 Ustni postopek je bil končan 23. aprila 2012. Ponovno se je začel na podlagi sklepa z dne 1. oktobra 2012. Splošno sodišče je v okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 64 Poslovnika, Komisiji 2. oktobra 2012 postavilo pisno vprašanje, na katero je ta odgovorila v predpisanem roku. Ustni postopek je bil nato 22. oktobra 2012 končan.

25 Tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata:

— naj odločbo o pregledu razglasi za ničnо;

— naj odločbo Komisije, na podlagi katere so bile zaradi poznejše preiskave v prostorih Komisije v Bruslju narejene kopije nekaterih računalniških datotek in trdega diska računalnika od C, razglasi za nezakonito;

— naj odločbo Komisije o zaslišanju C razglasi za ničnо;

— naj Komisiji naloži, da družbi Nexans France vrne vse dokumente ali druge dokaze, ki jih je pridobila na podlagi zgoraj navedenih odločb, med drugim – in brez omejitve – dokumente, ki ne spadajo na področje pregleda, dokumente, ki se nanašajo na projekte zunaj Evropskega gospodarskega prostora (EGS), povezane z električnimi kabli, dokumente, ki so bili nezakonito zaseženi in odneseni v Bruselj, ter pričanje, pridobljeno z zaslišanji C;

— naj Komisiji naloži, da za namene postopka v zvezi s kršitvijo pravil o konkurenci ne sme uporabiti nobenega dokumenta ali dokaza, ki ga je pridobila z odločbama, ki sta bili razglašeni za nični;

— naj Komisiji naloži, da dokumentov ali dokazov (oziroma informacij, ki iz njih izhajajo) ne sme posredovati drugim organom, pristojnim za konkurenco;

— naj sprejme vse druge ukrepe, za katere meni, da so potrebni;

— naj Komisiji naloži plačilo stroškov.

26 Komisija Splošnemu sodišču predlaga:

— naj pravno mnenje, ki sta ga tožeči stranki predložili v prilogi k repliki v podporo svojim trditvam glede dopustnosti nekaterih njenih predlogov, razglasi za nedopustno;

— naj tožbene razloge tožeče stranke od drugega do sedmega zavrže kot nedopustne;

— naj tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— naj tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

**Pravo**

27 Prvi trije predlogi tožečih strank vsebujejo tri predloge za razglasitev ničnosti, pri čemer se vsak od njih nanaša na enega od aktov, ki jih je Komisija sprejela zaradi pregleda ali med njim.

28 Prvi akt, ki ga izpodbijata, je odločba o pregledu. Drugi in tretji akt (v nadaljevanju: sporna akta) naj bi sprejeli inšpektorji med pregledom. To naj bi bili odločba o kopiranju več računalniških datotek in izdelavi slik trdega diska računalnika od C zaradi poznejše preiskave v prostorih Komisije in odločba o zaslišanju C.

29 Tožeči stranki s predlogi od četrtega do sedmega Splošnemu sodišču predlagata, naj zoper Komisijo odredi ukrepe.

30 Komisija v zvezi z dopustnostjo najprej trdi, da sporna akta nista izpodbojna akta, zato naj bi bila predloga, s katerima tožeči stranki predlagata, naj se razglasita za nična, nedopustna. Dalje trdi, da so nedopustni tudi predlogi, s katerimi tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj na Komisijo naslovi odredbe. Nazadnje, Splošno sodišče bi moralo za nedopustno razglasiti tudi pravno mnenje, ki sta ga tožeči stranki priložili repliki (v nadaljevanju: sporno mnenje) v podporo svojim trditvam glede dopustnosti predlogov za razglasitev ničnosti spornih aktov.

31 Z vsebinskega vidika Komisija trdi, da je treba očitke tožečih strank v podporo njunim predlogom za razglasitev ničnosti zavrniti.

32 Najprej je treba preučiti predlog za razglasitev ničnosti odločbe o pregledu, katerega dopustnost se ne izpodbija, nato dopustnost spornega mnenja in predlogov za razglasitev ničnosti spornih aktov, nazadnje pa še predloge Splošnemu sodišču, naj odredi ukrepe zoper Komisijo.

1. *Predlog za razglasitev ničnosti odločbe o pregledu*

33 Tožeči stranki v podporo predlogu za razglasitev ničnosti odločbe o pregledu v bistvu navajata en sam tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 20(4) Uredbe št. 1/2003 ter njunih temeljnih pravic, to je pravic do obrambe, pravice do poštenega sojenja, pravice, da se ne prispeva k samoobtožbi, domneve nedolžnosti in pravice do spoštovanja zasebnega življenja. Ta tožbeni razlog se deli na dva dela, ki zadevata, prvič, prevelik obseg in premalo natančno opredelitev serije izdelkov, zajetih v odločbi o pregledu, in drugič, prevelik geografski obseg te odločbe.

*Prvi del tožbenega razloga: prevelik obseg in premalo natančna opredelitev serije izdelkov, zajetih v odločbi o pregledu*

34 Trditve tožečih strank iz tega dela tožbenega razloga je mogoče razumeti tako, da Komisija v odločbi o pregledu ni dovolj opredelila predmeta in namena pregleda. V zvezi s tem tožeči stranki navajata dva očitka.

35 Tožeči stranki s prvim očitkom Komisiji v bistvu očitata, da v odločbi o pregledu ni natančno opredelila zadevnih izdelkov. Zaradi njene nenatančnosti tožeči stranki naj ne bi mogli izvajati niti svojih pravic do obrambe niti ločiti dokumentov, ki jih je imela Komisija možnost pregledati in kopirati, od preostalih dokumentov v lasti družbe Nexans France, v zvezi s katerimi se ne bi smelo dopustiti tolikšnega vmešavanja na področje njune zasebne dejavnosti. Komisiji naj bi bila tako

omogočena „raziskovalna ekspedicija“ ter iskanje koristnih dokumentov in informacij v prostorih zadevnega podjetja, da bi razkrila morebitne kršitve pravil o konkurenci v okviru vseh dejavnosti tožečih strank in ne le sektorja, na katerega se je nanašala preiskava.

36 Tožeči stranki z drugim očitkom trdita, da je Komisija s podrobnimi informacijami, ki so jo napeljale na sum obstoja kršitve pravil o konkurenci, razpolagala le za sektor podmorskih visokonapetostnih kablov, kar naj bi potrjevala ravnanje inšpektorjev med pregledom in eno od sporočil, ki jih je Komisija pripravila za javnost.

37 Za preučitev obeh očitkov tožečih strank je treba uvodoma opozoriti na nekatera načela, s katerimi sta urejena, prvič, obvezna vsebina odločb Komisije o odreditvi pregleda na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003 in, drugič, nadzor, ki ga lahko opravijo sodišča Evropske unije v zvezi z utemeljenostjo pregleda.

Uvodne ugotovitve

38 S členom 20(4) Uredbe št. 1/2003 so opredeljeni bistveni elementi, ki jih mora vsebovati odločba Komisije o odreditvi pregleda. Ta člen določa:

„Podjetja in podjetniška združenja se morajo podrediti pregledom, ki jih z odločbo odredi Komisija. Odločba podrobno navaja predmet in namen pregleda, določi datum začetka in navede sankcije, ki jih predvidevata člena 23 in 24, ter [pravico do pritožbe zoper odločbo pred Sodiščem] […]“

39 Obveznost, da mora Komisija navesti predmet in namen pregleda, je temeljna zahteva, s katero se po eni strani pokaže utemeljenost predlaganih ukrepov v prostorih zadevnih podjetij in se jim omogoči, da razumejo obseg svoje dolžnosti sodelovanja, po drugi strani pa se ohranijo njihove pravice do obrambe (sodba Sodišča z dne 17. oktobra 1989 v združenih zadevah Dow Chemical Ibérica in drugi proti Komisiji, od 97/87 do 99/87, Recueil, str. 3165, točka 26).

40 Kar zadeva (ne)utemeljenost predlaganega ukrepa in obseg obveznosti sodelovanja zadevnih podjetij, je treba opozoriti, da je zahteva po varstvu pred samovoljnimi ali nesorazmernimi posegi javnih organov na področje zasebne dejavnosti fizične ali pravne osebe splošno načelo prava Unije (glej sodbo Sodišča z dne 22. oktobra 2002 v zadevi Roquette Frères, C-94/00, Recueil, str. I-9011, točka 27 in navedena sodna praksa). To načelo je bilo določeno s členom 7 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki je bila razglašena v Nici 7. decembra 2000 (UL C 364, str. 1), v skladu z njim pa ima „[v]sakdo […] pravico do spoštovanja svojega zasebnega in družinskega življenja, stanovanja ter komunikacij“.

41 Kar zadeva ohranitev pravic do obrambe zadevnih podjetij, je treba najprej opozoriti, da jih mora Komisija upoštevati v upravnih postopkih, v katerih bi bile lahko izrečene sankcije, in med postopki predhodne preiskave, saj je treba preprečiti nepopravljive posege v te pravice v postopkih predhodne preiskave, zlasti med pregledi, ki so lahko odločilni za zagotovitev dokazov o nezakonitosti ravnanj podjetij in so podlaga za ugotavljanje njihove odgovornosti (sodba Sodišča z dne 21. septembra 1989 v združenih zadevah Hoechst proti Komisiji, 46/87 in 227/88, Recueil, str. 2859, točka 15).

42 Dalje, ker je zahteva, da Komisija navede predmet in namen pregleda, temeljno jamstvo pravic do obrambe zadevnih podjetij, obseg obveznosti obrazložitve odločb o pregledu ne more biti omejen glede na premisleke o učinkovitosti pregleda. V zvezi s tem je treba pojasniti, da Komisiji naslovnika odločbe o pregledu sicer res ni treba obvestiti o vseh informacijah, s katerimi razpolaga v zvezi z domnevnimi kršitvami, niti ji ni treba podati stroge pravne opredelitve teh kršitev, mora pa jasno navesti domneve, ki jih namerava preveriti (zgoraj v točki 39 navedena sodba Dow Chemical Ibérica in drugi proti Komisiji, točka 45).

43 Sodišča Unije lahko izvedejo nadzor nad odločbo, sprejeto na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003, da se prepričajo o tem, da ni samovoljna in so torej ob njenem sprejetju obstajale dejanske okoliščine, na podlagi katerih se pregled lahko upraviči. V zvezi s tem je treba namreč opozoriti, da je namen pregledov, ki jih Komisija opravi v podjetjih, zbrati dokumente, potrebne za to, da se preverita obstoj in obseg določenega dejanskega in pravnega položaja, v zvezi s katerim ima Komisija že določene podatke. V okviru zadevnega nadzora se morajo sodišča Unije prepričati, da obstajajo dovolj resni indici, na podlagi katerih se lahko sumi, da je zadevno podjetje kršilo pravila o konkurenci (glej zgoraj v točki 40 navedeno sodbo Roquette Frères, točki 54 in 55 ter navedena sodna praksa).

44 Glede na vse navedeno je treba upoštevati sodno prakso sodišč Unije, na podlagi katere po eni strani ni nujno, da obrazložitev odločbe o pregledu vsebuje natančno določitev upoštevnega trga, če zadevna odločba vsebuje bistvene elemente, navedene v točki 38 zgoraj (zgoraj v točki 39 navedena sodba Dow Chemical Ibérica in drugi proti Komisiji, točka 46), po drugi strani pa mora Komisija v tej odločbi kljub temu opisati bistvene značilnosti domnevne kršitve, pri čemer mora navesti zlasti zadevni domnevni trg (sodba Splošnega sodišča z dne 8. marca 2007 v zadevi France Télécom proti Komisiji, T-340/04, ZOdl., str. II-573, točka 52).

45 Čeprav Komisiji v fazi pregleda ni treba natančno opredeliti trga, na katerega se nanaša preiskava, mora kljub temu dovolj natančno opredeliti sektorje, ki naj bi bili vključeni v domnevno kršitev, ki se preiskuje, da bi se tako po eni strani zadevnemu podjetju omogočilo, da omeji svoje sodelovanje pri dejavnostih podjetja, povezanih s sektorji, za katere ima Komisija dovolj resne indice, da lahko sumi na kršitev pravil o konkurenci in da lahko z njimi utemelji vmešavanje na področje zasebne dejavnosti tega podjetja, po drugi strani pa sodiščem Unije zagotovilo možnost, da po potrebi preverijo zadostnost s tem povezanih indicev.

Prvi očitek: nenatančnost odločbe o pregledu, kar zadeva opredelitev zadevnih izdelkov

46 Kot je bilo navedeno v točkah 3 in 5 zgoraj, je Komisija v odločbi o pregledu navedla, da predmet preiskave zadeva „dobavo električnih kablov in z njimi povezanega materiala, vključno z med drugim podmorskimi visokonapetostnimi električnimi kabli in v nekaterih primerih tudi podzemnimi visokonapetostnimi električnimi kabli“.

47 Komisija v odgovoru na tožbo in dupliki vsaj implicitno navaja, da odločba o pregledu ni zadevala vseh električnih kablov in z njimi povezanega materiala. V zvezi s tem namreč trdi, da sta lahko tožeči stranki na podlagi obrazložitve zadevne odločbe „in zlasti opisa posebnih izdelkov, poimenovanih s širšim izrazom ‚električni kabli‘, brez težav razumeli, da pregled ni zadeval katerih koli električnih kablov, ampak natančneje tiste, ki so bili navedeni kot primer v odločbi [o pregledu]“.

48 Predmet preiskave se je po navedbah Komisije tako nanašal na „kable, ki se uporabljajo pri prenosu elektrike, na primer iz elektrarn do razdelilnih transformatorskih postaj ali v medsebojnih povezavah med električnimi omrežji“, saj sta vrsti električnih kablov, izrecno navedeni v odločbi o pregledu, konkretna primera te kategorije, kar naj bi dovolj jasno izhajalo iz samega besedila zadevne odločbe in njenega okvira.

49 Vendar predmeta preiskave, kot je bil opredeljen v odločbi o pregledu, ni mogoče razlagati tako, kot to predlaga Komisija v odgovoru na tožbo in dupliki.

50 Razlogi iz odločbe o pregledu se namreč jasno nanašajo na vse električne kable. Izraza „vključno z med drugim“ ter „in v nekaterih primerih tudi“, ki ju je Komisija uporabila pri opredelitvi predmeta preiskave, kažeta na to, da je podmorske visokonapetostne električne kable in podzemne visokonapetostne električne kable navedla le kot primer širše serije izdelkov, ki bi lahko vključevala vse vrste električnih kablov in ves material, povezan z uporabo ali nameščanjem zadevnih kablov.

51 Poleg tega je Komisija v odgovoru na ukrepe procesnega vodstva z dne 20. septembra 2011 in med obravnavo – v nasprotju s svojimi trditvami iz odgovora na tožbo in duplike – navedla, da se je odločba o pregledu nanašala na vse električne kable in ne le na električne kable, ki so bili v njej navedeni kot primer.

52 Kot poudarjata tožeči stranki, bi se lahko izraz „električni kabli“ nanašal na katero koli vrsto kablov, uporabljenih za prenos električnega toka. Poleg tega v odločbi o pregledu niso natančno opredeljeni izdelki, ki bi jih bilo mogoče vključiti v kategorijo „z njimi povezan material“. Torej ta odločba zadeva zelo veliko izdelkov. Kot trdita tožeči stranki, bi bilo tako mogoče v splošno kategorijo „električni kabli“ vključiti zelo različne izdelke, kot so telefonski kabli, visokonapetostni električni kabli, razdelilni kabli za gospodinjstva ali kabli za gospodinjske aparate. Poleg tega bi lahko v splošno kategorijo materiala, povezanega z električnimi kabli, spadali izdelki, kot so transformatorji, stikala ali električni števci. In kot še poudarjata tožeči stranki, bi lahko zadevna obrazložitev vključevala vse dejavnosti podjetja, ki izdeluje električne vode, čeprav lahko te dejavnosti spadajo v zelo različne sektorje.

53 Vendar je treba hkrati ugotoviti, da je Komisija – v nasprotju s trditvami tožečih strank – s tem, da je kot predmet odločbe o pregledu opredelila vse električne kable in ves z njimi povezan material, izpolnila obveznost opredelitve predmeta svoje preiskave.

54 Besedilo, kot je oblikovano v členu 1 in obrazložitvi odločbe o pregledu, bi bilo sicer res mogoče napisati manj dvoumno, vendar je tožečima strankama kljub temu omogočilo, da sta lahko razumeli obseg svoje dolžnosti sodelovanja. Lahko sta razumeli, da z odločbo o pregledu niso bili izključeni električni kabli, ki niso bili posebej navedeni v njej, zato sta morali Komisiji načeloma predložiti vse informacije, ki jih je od njiju zahtevala v zvezi z vsemi električnimi kabli in materialom, ki se običajno trži z njimi ali je namenjen za dopolnilno uporabo. Tožeči stranki sta lahko na podlagi besedila odločbe o pregledu ugotovili, da bi bili lahko, če bi kakor koli nasprotovali Komisiji, da bi pridobila dokumente v zvezi s temi izdelki ali zahtevala njihovo predložitev, kaznovani na podlagi člena 23(1) Uredbe št. 1/2003.

55 Z odločbo o pregledu je hkrati določen tudi predmet preiskave, v zvezi s katerim lahko Splošno sodišče po potrebi opravi nadzor nad tem, ali je imela Komisija ob sprejetju zadevne odločbe na voljo dovolj resne indice, da je lahko z njimi utemeljila vmešavanje na področje zasebne dejavnosti tožečih strank, povezano z vsemi njunimi dejavnostmi.

56 V nasprotju s trditvami tožečih strank natančnosti odločbe o pregledu, kar zadeva opredelitev izdelkov, na katere se je nanašala preiskava, ni mogoče izpodbijati z utemeljitvijo, da je Komisija v zvezi z izdelki, na katere se je nanašala preiskava, v odločbah, sprejetih pred odločbo o pregledu – zlasti v odločbi z dne 19. julija 2000 o združljivosti koncentracije s skupnim trgom in delovanjem Sporazuma EGP (zadeva COMP/M.1882 – Pirelli/BICC) (UL L 70, 2003, str. 35) – razlikovala med več ločenimi trgi, in sicer med trgom kablov za najvišje napetosti in visokonapetostne kable na eni strani ter trgom nizkonapetostnih in srednjenapetostnih kablov na drugi strani. Komisija je morala namreč natančno opredeliti trge, na katere se je nanašala koncentracija, v zvezi s katero je bila navedena odločba sprejeta na podlagi člena 8(2) Uredbe Sveta (EGS) št. 4064/89 z dne 21. decembra 1989 o nadzoru koncentracij podjetij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 31), kakor je bila spremenjena v času sprejetja zadevne odločbe, saj je morala v skladu s to določbo preučiti, ali bi lahko preučevana koncentracija ustvarila ali okrepila prevladujoči položaj, katerega posledica bi bilo resno oviranje učinkovite konkurence na skupnem trgu ali na njegovem znatnem delu. Nasprotno pa Komisiji – kot je bilo navedeno v točki 44 zgoraj – ni treba natančno opredeliti trga, na katerega se nanaša njena preiskava v okviru odločbe, sprejete na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003.

57 Poleg tega nič ne nasprotuje predpostavki, da lahko ena sama kršitev ali povezane kršitve konkurenčnega prava učinkujejo na različne trge izdelkov in da lahko Komisija v zvezi z njimi – vsaj v fazi sprejetja odločbe na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003 – uvede skupno preiskavo.

58 In še nazadnje, odgovor na vprašanje, ali drži trditev tožečih strank, da so inšpektorji v prostorih družbe Nexans France izvedli „raziskovalno ekspedicijo“, je odvisen od tega, ali je imela Komisija ob sprejetju odločbe o pregledu na voljo dovolj indicev, da je lahko utemeljila vmešavanje na področje zasebne dejavnosti tožečih strank v zvezi z vsemi električnimi kabli, zato je treba to vprašanje preučiti v okviru drugega očitka.

59 Prvi očitek je torej treba zavrniti.

Drugi očitek: domneva, da je Komisija dovolj resne indice, na podlagi katerih je lahko sumila, da sta tožeči stranki kršili pravila o konkurenci, imela na voljo le za sektor podmorskih visokonapetostnih kablov

60 Tožeči stranki trdita, da so informacije, s katerimi je razpolagala Komisija, zadevale le morebitno protikonkurenčno ravnanje v sektorju podmorskih kablov. Tako analizo naj bi bilo mogoče potrditi, prvič, z dejstvom, da se je želela Komisija 28. januarja 2009, ko je zaradi pregleda prispela v prostore družbe Nexans France, srečati z nekaterimi uslužbenci zadevne družbe, ki delajo v tem sektorju, in drugič, z vsebino sporočila za javnost, ki ga je objavila po pregledu. Vendar naj bi Komisija kljub specifičnim informacijam, s katerimi je razpolagala, preveč razširila predmet in namen pregleda ter naj bi v prostorih tega podjetja izvedla „raziskovalno ekspedicijo“.

61 Komisija v bistvu trdi, da mora podjetje, na katero je naslovljena odločba, sprejeta na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003, z njo sodelovati ne le v zvezi s predmetom pregleda – torej izdelki ali storitvami, na katere se nanaša odločba – ampak tudi v zvezi z vsemi dejavnostmi zadevnega podjetja. Poleg tega še trdi, da je imela na voljo dovolj resne indice za odreditev pregleda v zvezi z vsemi električnimi kabli in z njimi povezanim materialom.

62 V zvezi s tem se je treba, prvič, strinjati s Komisijo, da bi bile njene preiskovalne možnosti nesmiselne, če bi lahko zahtevala samo predložitev dokumentov, ki jih lahko sama vnaprej natančno opredeli. Nasprotno, taka pravica vključuje možnost odkritja različnih informacij, ki še niso znane ali v celoti opredeljene. Komisija brez take možnosti ne bi mogla zbrati podatkov, potrebnih za pregled, če bi se sodelovanje zavrnilo ali če bi jo zadevna podjetja pri tem ovirala (zgoraj v točki 41 navedena sodba Hoechst proti Komisiji, točka 27, in sodba Splošnega sodišča z dne 11. decembra 2003 v zadevi Ventouris proti Komisiji, T-59/99, Recueil, str. II-5257, točka 122).

63 Drugič, Komisija lahko z uporabo možnosti odkritja različnih informacij, ki še niso znane ali v celoti opredeljene, preuči nekatere poslovne dokumente podjetja, na katerega je naslovljena odločba, sprejeta na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003, tudi če ni seznanjena s tem, da so ti dokumenti povezani z dejavnostmi, na katere se nanaša zadevna odločba, saj lahko le tako preveri, ali to drži, in prepreči, da bi ji zadevno podjetje prikrilo dokaze, pomembne za preiskavo, z obrazložitvijo, da se predmet zadevne preiskave ne nanaša nanje.

64 Vendar pa je treba kljub navedenemu dodati, da mora Komisija svoje preiskave med pregledom v prostorih podjetja na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003 omejiti na dejavnosti zadevnega podjetja v zvezi s sektorji, navedenimi v odločbi o odreditvi pregleda, kar pomeni, da v preiskavi ne sme uporabiti dokumenta ali informacije, za katera po preučitvi ugotovi, da ne spadata med te dejavnosti.

65 Če namreč Komisiji ne bi bila naložena taka omejitev, bi to pomenilo, najprej, da ima v praksi možnost, da vsakič, ko ima na voljo indic, na podlagi katerega lahko sumi na to, da je podjetje kršilo pravila o konkurenci na točno določenem področju svojih dejavnosti, opravi pregled vseh njegovih dejavnosti s končnim namenom razkritja kakršne koli kršitve zadevnih pravil, ki bi jo lahko storilo obravnavano podjetje, kar ni združljivo z načelom varstva področja zasebne dejavnosti pravnih oseb, ki je v demokratični družbi zagotovljeno kot temeljna pravica.

66 Dalje, če bi obveznost Komisije, da v odločbah, sprejetih na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003, navede namen in predmet pregleda, opredelili tako, kot predlaga Komisija, bi bil cilj te obveznosti zgolj formalen. Pri tem ne bi upoštevali sodne prakse, na podlagi katere je zadevni cilj obravnavanim podjetjem zlasti omogočiti, da razumejo obseg svoje dolžnosti sodelovanja, saj bi se ta obveznost sistematično razširila na vse njihove dejavnosti.

67 Zato je treba v obravnavanem primeru šteti, da je morala imeti Komisija za sprejetje odločbe o pregledu na voljo dovolj resne indice, da je lahko z njimi utemeljila pregled v prostorih tožečih strank v zvezi z vsemi njunimi dejavnostmi, ki so se navezovale na električne kable in z njimi povezan material.

68 Tožeči stranki v tožbi v podporo trditvi, da je Komisija razpolagala le z informacijami glede morebitnega protikonkurenčnega ravnanja v sektorju podmorskih visokonapetostnih kablov, navajata dva indica. Po eni strani trdita, da je Komisija v sporočilu za javnost z dne 3. februarja 2009 navedla, da je v prostorih proizvajalcev opravila preglede samo teh kablov. Po drugi strani še navajata, da se je Komisija med zadevnim pregledom zanimala za nekatere uslužbence družbe Nexans France, ki delajo v tem sektorju.

69 Treba je opozoriti, da tožeči stranki na datum vložitve tožbe v sodnem tajništvu Splošnega sodišča nista imeli dostopa do indicev, ki jih je imela na voljo Komisija ob sprejetju odločbe o pregledu in na katerih so temeljili njeni sumi. Poleg tega jima jih Komisiji niti ni bilo treba predložiti (glej v tem smislu zgoraj v točki 39 navedeno sodbo Dow Chemical Ibérica in drugi proti Komisiji, točki 45 in 51).

70 V takih okoliščinah od tožečih strank ni mogoče zahtevati, da poleg indicev, navedenih v točki 68 zgoraj, predložita še dokaze v podporo trditvi, da je Komisija razpolagala le z informacijami v zvezi z morebitnim protikonkurenčnim ravnanjem v sektorju podmorskih visokonapetostnih kablov.

71 Taka zahteva bi namreč v praksi pomenila, da podjetje, na katero je naslovljena odločba, sprejeta na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003, ne bi moglo izpodbijati nezadostne resnosti indicev, ki jih je imela na voljo Komisija ob sprejetju te odločbe, Splošno sodišče pa ne bi moglo izvajati nadzora nad njeno morebitno samovoljnostjo.

72 Torej je treba skleniti, da morajo sodišča Unije – vsaj v okoliščinah, kot so tiste iz obravnavane zadeve, ko podjetja, na katera je naslovljena odločba, sprejeta na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003, predložijo nekatere elemente, ki omogočajo dvom o zadostni resnosti indicev, ki jih je imela na voljo Komisija ob sprejetju take odločbe – preučiti te indice in preveriti, ali so dovolj resni.

73 Komisija je v odgovoru na ukrepe procesnega vodstva z dne 20. septembra 2011 Splošno sodišče seznanila z indici, ki jih je imela na voljo pred sprejetjem odločbe o pregledu in ki so po njenem mnenju zadostovali za odreditev pregleda v prostorih tožečih strank v zvezi z vsemi električnimi kabli.

74 V zvezi s tem je Komisija najprej navedla, da jo je konkurent tožečih strank (v nadaljevanju: predlagatelj ukrepov ugodne obravnave) 21. novembra 2008 v okviru programa ugodne obravnave, vzpostavljenega z Obvestilom z dne 8. decembra 2006 o imuniteti pred globami in znižanju glob v kartelnih zadevah (UL C 298, str. 17), ustno obvestil o obstoju kartela v sektorju podzemnih in podmorskih visokonapetostnih kablov, v katerem naj bi sodelovali tožeči stranki (v nadaljevanju: domnevni kartel), ter o obstoju „sporazuma [*zaupno*] v zvezi s pogodbami glede srednjenapetostnih kablov“. Zadnjenavedeni sporazum [*zaupno*] naj bi bil [*zaupno*] priglašen pri Bundeskartellamt (nemški zvezni urad za varstvo konkurence). Nazadnje naj bi [*zaupno*] nadomestil predhodni „sporazum [*zaupno*]“, poimenovan [*zaupno*], ki je bil pri Bundeskartellamt priglašen [*zaupno*].

75 Komisija je odgovoru na ukrepe procesnega vodstva z dne 20. septembra 2011 priložila kopijo obeh različic [*zaupno*] iz let [*zaupno*] in kopijo [*zaupno*].

76 Nato je še navedla, da pregleda ni bilo mogoče omejiti le na podzemne in podmorske visokonapetostne kable, saj:

— je [*zaupno*] zadeval srednjenapetostne kable [*zaupno*], [*zaupno*] pa kable za uporabo pri napetostih s spodnjo mejo do [*zaupno*];

— predlagatelj ukrepov ugodne obravnave [*zaupno*] ni mogel več preveriti [*zaupno*], ali je prišlo do tajnega ravnanja [*zaupno*] v zvezi s srednjenapetostnimi kabli;

— so predhodne preiskave Komisije v zvezi z nadzorom nad koncentracijami potrdile, da ni mogoče jasno in dokončno razlikovati med visoko-, srednje- in nizkonapetostnimi kabli (odločba Komisije z dne 19. julija 2000 (zadeva COMP/M.1882 – Pirelli/BICC), točke od 14 do 32 obrazložitve odločbe (glej točko 56 zgoraj); odločba Komisije z dne 5. julija 2005 (zadeva COMP/M.3836 – Goldman Sachs/Pirelli Cavi e Sistemi Energia/Pirelli Cavi e Sistemi Telecom), odstavka 12 in 13; odločba Komisije z dne 6. januarja 2006 (zadeva COMP/M.4050 – Goldman Sachs/Cinven/Ahlsell)).

77 Komisija je na obravnavi dopolnila svoj odgovor na ukrepe procesnega vodstva z dne 20. septembra 2011 v zvezi s tem. Navedla je, da je na podlagi informacij, ki ji jih je 21. novembra 2008 predložil predlagatelj ukrepov ugodne obravnave, domnevni kartel obstajal vsaj od leta 2001 in da je bil organiziran kot nadaljevanje [*zaupno*]. Poleg tega naj bi jo predlagatelj ukrepov ugodne obravnave še obvestil, da ne more jamčiti za to, da se zadevni kartel ni nanašal še na druge kable razen na podzemne in podmorske visokonapetostne kable, [*zaupno*]. Zato meni, da je lahko v takih okoliščinah sumila na obstoj kršitve člena 81 ES v zvezi z vsemi električnimi kabli.

78 Tožeči stranki sta prav tako na obravnavi navedli, da jima je bil po predložitvi replike omogočen dostop do upravnega spisa Komisije, v katerega so vključeni [*zaupno*], [*zaupno*] in ustna izjava predlagatelja ukrepov ugodne obravnave z dne 21. novembra 2008, pri čemer sta trdili, da Komisija na podlagi teh dokumentov ni mogla sumiti, da je domnevni kartel zadeval vse električne kable. Prvič, zadevni dokumenti so bili zelo stari in so zadevali sporazume [*zaupno*], priglašene pri organu za varstvo konkurence, ki jih je tudi odobril. Drugič, predlagatelj ukrepov ugodne obravnave naj bi pojasnil, da ni seznanjen z nobeno kršitvijo konkurenčnega prava v zvezi z drugimi kabli razen s podzemnimi in podmorskimi visokonapetostnimi kabli.

79 Splošno sodišče je menilo, da je treba v spis vložiti izjavo predlagatelja ukrepov ugodne obravnave, da bi lahko preučili, ali so bili indici, ki jih je imela na voljo Komisija, dovolj resni. Komisija je bila – kot je sama predlagala v odgovoru na ukrepe procesnega vodstva z dne 20. septembra 2011 – v okviru pripravljalnega ukrepa iz točke 21 zgoraj zaprošena za kopijo zadevne izjave. Stališča, ki so jih v zvezi z zadostno resnostjo elementov, s katerimi je razpolagala Komisija, predložile stranke, potem ko je bil tožečima strankama omogočen vpogled v to izjavo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, se ne razlikujejo bistveno od stališč, predstavljenih na obravnavi.

80 Nazadnje je Splošno sodišče v okviru ukrepov procesnega vodstva z dne 21. decembra 2011 Komisijo še zaprosilo, naj opredeli odlomke iz različic [*zaupno*] in [*zaupno*], ki ju je samostojno ali v povezavi z ustno izjavo predlagatelja ukrepov ugodne obravnave z dne 21. novembra 2008 predložila Splošnemu sodišču in na podlagi katerih je pred sprejetjem odločbe o pregledu sumila, da se zadevna ravnanja nanašajo na vse električne kable.

81 Najprej je treba ugotoviti, da odlomki, ki jih je opredelila Komisija v odgovor na to prošnjo, ob upoštevanju različic [*zaupno*] in [*zaupno*], ki sta bili vloženi v spis, ter stališč, ki jih je predložila Komisija v zvezi s temi sporazumi, kažejo na to, da je [*zaupno*] več proizvajalcev Skupnosti sklenilo dogovore glede trženja široke palete visoko-, srednje- in nizkonapetostnih električnih kablov zunaj skupnega trga, ki so jih priglasili pri Bundeskartellamt.

82 Ti sporazumi so bili [*zaupno*].

83 Kot v bistvu trdi Komisija, je bilo z [*zaupno*] in [*zaupno*] – torej edinima med zadevnimi sporazumi, ki nista bila omejena na podmorske ali podzemne visokonapetostne kable – določeno [*zaupno*]. [*zaupno*]

84 Vendar zgolj obstoj [*zaupno*] in [*zaupno*], ki sta stara javna sporazuma, priglašena pri organu za varstvo konkurence države članice, in sta načeloma združljiva s pravili Unije o konkurenci, ni dovolj resen indic, ki bi kazal na to, da so nekateri njuni podpisniki pozneje z drugimi proizvajalci sklenili tajne sporazume o istih izdelkih, ki naj bi bili v nasprotju s temi pravili.

85 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da – v nasprotju s trditvami Komisije med obravnavo – nobeden od elementov iz spisa ne omogoča povezave domnevnega kartela z [*zaupno*] in [*zaupno*]. Iz dokumentov, ki jih je Komisija predložila Splošnemu sodišču, ne izhaja niti, da je bil domnevni kartel organiziran kot nadaljevanje teh sporazumov.

86 Nasprotno pa iz spisa izhaja, prvič [*zaupno*].

87 Drugič, [*zaupno*], kot upravičeno trdita tožeči stranki, je predlagatelj ukrepov ugodne obravnave [*zaupno*] v svoji izjavi z dne 21. novembra 2008 jasno navedel [*zaupno*].

88 Tretjič, iz spisa izhaja [*zaupno*].

89 Dalje, treba je ugotoviti, da je med odločbami v zvezi z nadzorom nad koncentracijami, ki po mnenju Komisije kažejo na to, da med električnimi kabli ni mogoče jasno razlikovati glede na njihovo napetost, tudi odločba v zadevi Pirelli/BICC (glej točko 56 zgoraj). Vendar je Komisija v točki 32 obrazložitve te odločbe v nasprotju s svojimi trditvami iz odgovora na ukrepe procesnega vodstva z dne 20. septembra 2011 menila:

„[P]roizvodnja in prodaja [nizko- in srednjenapetostnih] električnih kablov na eni strani ter [visokonapetostnih] električnih kablov [in kablov za najvišje napetosti] na drugi strani oblikujeta ločena trga. Prvič, povpraševanje po prvih oziroma drugih izdelkih nikakor ni medsebojno zamenljivo. Drugič, prehod s proizvodnje nizkonapetostnih kablov na višjenapetostne povzroči visoke stroške in dolge časovne roke. Tretjič, z omejeno zamenljivostjo z vidika ponudbe ni mogoče izravnati učinkov nezamenljivosti z vidika povpraševanja […] In še nazadnje, treba je ločevati med [nizko- in srednjenapetostno] serijo na eni strani ter višjimi napetostmi ([visokimi in najvišjimi]) na drugi strani, saj za ponudbo teh izdelkov in povpraševanje po njih veljajo različni pogoji konkurence. Vendar Komisija kljub temu meni, da niso na voljo zadostni dokazi za trditev, da oljni električni kabli za najvišje napetosti tvorijo trg izdelkov, ločen od trga kablov [za najvišje napetosti], proizvedenih z drugimi tehnikami (večinoma z [brizganjem omreženega polietilena]), saj vsi proizvajalci in večina evropskih strank menijo, da so te vrste med seboj zamenljive.“

90 Iz te odločbe torej izhaja, da je Komisija ne glede na svoje trditve iz odgovora na ukrepe procesnega vodstva z dne 20. septembra 2011 že pred sprejetjem odločbe o pregledu ugotovila, da obstajajo velike razlike med visoko-, srednje- in nizkonapetostnimi kabli.

91 V takih okoliščinah je treba šteti, da Komisija ni dokazala, da je imela na voljo dovolj resne indice za odreditev pregleda v zvezi z vsemi električnimi kabli in z njimi povezanim materialom.

92 Ta sklep, ki temelji le na analizi elementov, s katerimi je razpolagala Komisija ob sprejetju odločbe o pregledu, je mogoče potrditi tudi, prvič, s trditvijo same Komisije iz točke 36 duplike, da sta lahko tožeči stranki na podlagi besedila odločbe o pregledu razumeli, da se ta ni nanašala na „kateri koli električni kabel“, in, drugič, z dejstvom, da Komisija priznava, da se je pri svojem posegu med pregledom omejila na preiskave v zvezi z vrstami električnih kablov, ki so v odločbi o pregledu navedene kot primer.

93 Nasprotno pa je treba šteti, da je imela Komisija pred sprejetjem odločbe o pregledu na voljo dovolj resne indice za odreditev pregleda v zvezi s podmorskimi in podzemnimi visokonapetostnimi električnimi kabli ter z njimi povezanim materialom.

94 Ta del tožbenega razloga je torej treba sprejeti v delu, v katerem se nanaša na druge električne kable razen na podmorske in podzemne visokonapetostne kable ter na material, povezan z zadevnimi drugimi kabli. V preostalem ga je treba zavrniti.

*Drugi del tožbenega razloga: prevelik geografski obseg odločbe o pregledu*

95 Tožeči stranki trdita, da odločba o pregledu vsebuje eno samo navedbo v zvezi z geografskim obsegom preiskave, in sicer navedbo o tem, da se sporazumi in/ali usklajena ravnanja iz te odločbe „verjetno izvajajo v svetovnem merilu“. V odločbi o pregledu naj ne bi bilo navedeno, da bi lahko nekateri projekti zunaj Unije vplivali na skupni trg, kar je pogoj za to, da se zanje uporabi člen 81 ES. Poleg tega naj bi bili projekti v zvezi s podmorskimi visokonapetostnimi električnimi kabli zelo lokalizirani. Komisija naj bi kljub temu kopirala dokumente v zvezi s projekti, razvitimi na Srednjem vzhodu ali v Aziji. Tako ravnanje naj bi bilo zaradi obstoječe ravni sodelovanja med različnimi organi za varstvo konkurence „še posebej škodljivo“. Družba Nexans France naj bi si izrecno pridržala pravice glede vprašanja, ali se je odločba o pregledu nanašala na te dokumente, vendar naj ne bi mogla razumeti obsega svoje dolžnosti sodelovanja, ker naj ne bi bila seznanjena z natančnim obsegom preiskave. S tem naj bi bile kršene temeljne pravice tožečih strank, vključno s pravicami do obrambe, pravico do poštenega sojenja, pravico, da ne prispevata k samoobtožbi, in pravico do domneve nedolžnosti.

96 Komisija izpodbija trditve tožečih strank.

97 Komisija je – v nasprotju s trditvami tožečih strank – z navedbo, da se domnevni sporazumi in/ali usklajena ravnanja „verjetno izvajajo v svetovnem merilu“, podrobno opisala področje delovanja domnevnega kartela. Torej je treba opredelitev geografskega obsega morebitnih kršitev konkurenčnega prava, na obstoj katerih je sumila Komisija, kot je bila navedena v odločbi o pregledu, šteti za zadostno.

98 Vendar je mogoče trditve tožečih strank razlagati tudi v smislu, da Komisiji ne očitata, da je premalo natančno opredelila geografski obseg domnevnega kartela, temveč da se ne strinjata z možnostjo, da je na področje uporabe odločbe o pregledu vključila dokumente v zvezi z geografskimi trgi lokalne narave zunaj skupnega trga, ne da bi opredelila razloge, iz katerih bi lahko ravnanje zadevnega podjetja na teh trgih izkrivljalo konkurenco na skupnem trgu.

99 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je že iz naslova Uredbe št. 1/2003 razvidno, da je namen pooblastil, podeljenih Komisiji s to uredbo, izvajanje pravil o konkurenci, določenih v členih 81 ES in 82 ES. Z navedenima določbama so prepovedana nekatera ravnanja podjetij, ki bi lahko prizadela trgovino med državami članicami in katerih cilj oziroma posledica je preprečevanje, omejevanje ali izkrivljanje konkurence na notranjem trgu. Torej lahko Komisija svoja pooblastila za pregled uporabi le za razkrivanje takih ravnanj. Zato ne more opraviti pregleda v prostorih podjetja, če sumi, da obstaja sporazum ali usklajeno ravnanje, ki učinkuje izključno na enem ali več trgih zunaj skupnega trga. Nasprotno pa nič ne nasprotuje možnosti, da preuči dokumente v zvezi s temi trgi, da bi tako razkrila ravnanja, ki bi lahko vplivala na trgovino med državami članicami, katerih cilj oziroma posledica je preprečevanje, omejevanje ali izkrivljanje konkurence na notranjem trgu.

100 Ta del tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

101 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba predlog za razglasitev ničnosti odločbe o pregledu sprejeti v delu, v katerem se nanaša na druge električne kable razen na podmorske in podzemne visokonapetostne kable ter na material, povezan z zadevnimi drugimi kabli, v preostalem pa ga je treba zavrniti.

2. *Predloga za razglasitev ničnosti spornih aktov*

*Dopustnost*

Dopustnost pravnega mnenja, priloženega repliki

102 Komisija trdi, da je pravno mnenje, priloženo repliki v podporo trditvam tožečih strank v zvezi z dopustnostjo predlogov za razglasitev ničnosti spornih aktov (drugi in tretji predlog), nedopustno. Sklicuje se na dva razloga za nedopustnost, od katerih se prvi v bistvu nanaša na kršitev člena 5(3) in (7) Navodil sodnemu tajniku Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 5. julija 2007 (UL L 232, str. 1), drugi pa na dejstvo, da s spornim mnenjem niso utemeljene trditve, izrecno navedene v repliki, in da to mnenje vsebuje pojasnila, ki tam niso povzeta.

– Prvi razlog za nedopustnost: kršitev člena 5(3) in (7) Navodil sodnemu tajniku Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti

103 Komisija navaja, da člen 5(3) in (7) Navodil sodnemu tajniku Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti tožečim strankam prepoveduje, da bi postopkovne vloge predložile komur koli drugemu razen svojim odvetnikom. Kljub temu naj bi avtorja spornega mnenja, ki naj ne bi bila odvetnika tožečih strank, preučila odgovor na tožbo.

104 Člen 5(3) Navodil sodnemu tajniku Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti določa:

„Odvetniki ali zastopniki strank v zadevi pred Sodiščem prve stopnje ali osebe, ki so jih pooblastile, lahko v prostorih sodnega tajništva vpogledajo v spis zadeve v izvirniku, vključno z upravnimi spisi, predloženimi pred Sodiščem prve stopnje, in prosijo za prepise ali izvlečke listin in vpisnika.

[…]“

105 Poleg tega člen 5(7) Navodil sodnemu tajniku Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti še določa:

„Nobena tretja oseba zasebnega ali javnega prava nima dostopa do spisa zadeve ali vlog brez izrecnega dovoljenja predsednika Sodišča prve stopnje oziroma, če postopek še poteka, po opredelitvi strank, predsednika sestave, ki odloča v zadevi. To dovoljenje se izda le na podlagi pisnega predloga, ki mora vsebovati podrobno utemeljitev upravičenega interesa za vpogled v spis.“

106 V obravnavanem primeru sta sporno mnenje podpisali dve osebi, opredeljeni le z imenoma. Iz spisa ne izhaja, da sta ti osebi odvetnika. Vsekakor se je treba strinjati s Komisijo, da podpisnika zadevnega mnenja, prvič, nista navedena med odvetniki, ki sta jih tožeči stranki pooblastili za zastopanje pred Splošnim sodiščem v tej zadevi, in drugič, iz spisa ne izhaja, da bi ju ti odvetniki ustrezno pooblastili za vpogled v spis. Kljub temu sta imela avtorja zadevnega mnenja dostop do odgovora na tožbo, saj jo večkrat navajata, kar sta potrdili tudi tožeči stranki na obravnavi.

107 Vendar pa na podlagi dejstva, da avtorja spornega mnenja nista odvetnika strank ali osebi, ki bi ju ti ustrezno pooblastili za vpogled v spis, še ni mogoče sklepati, da sta tretji osebi, ki nimata dostopa do spisa v smislu člena 5(3) in (7) Navodil sodnemu tajniku Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti.

108 Navedeni določbi, katerih glavni namen je urediti dostop do spisa v prostorih sodnega tajništva Splošnega sodišča, je treba namreč razlagati ob upoštevanju njunega cilja. Ti določbi temeljita na splošnem načelu učinkovitega izvajanja sodne oblasti, v skladu s katerim imajo stranke pravico braniti svoje interese neodvisno od kakršnega koli zunanjega vpliva in na podlagi katerega se zahteva, da stranka, ki ji je omogočen dostop do postopkovnih listin drugih strank, to pravico uporabi le za svojo

obrambo in ne za uresničitev kakršnega koli drugega cilja (glej v tem smislu in po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 17. junija 1998 v zadevi Svenska Journalistförbundet proti Svetu, T-174/95, Recueil, str. II-2289, točke od 135 do 137, in sklep predsednika Splošnega sodišča z dne 16. marca 2007 v zadevi V proti Parlamentu, T-345/05 R, neobjavljen v ZOdl., točki 70 in 71). Zato je Splošno sodišče menilo, da stranka z razkritjem postopkovnih vlog tretjim osebam, če zadevne vloge niso bile predložene zaradi obrambe te stranke, zlorabi postopek (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Svenska Journalistförbundet proti Svetu, točka 139).

109 Nasprotno pa člen 5(3) in (7) Navodil sodnemu tajniku Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti ne nasprotuje možnosti, da stranka v postopku strokovnjaku omogoči vpogled v postopkovno vlogo, če mu želi s tem olajšati pripravo dokumenta za njeno obrambo, ki se uporabi le za namene postopka.

110 Ob upoštevanju navedenega je treba prvi razlog za nedopustnost, ki ga navaja Komisija, zavrniti.

– Drugi razlog za nedopustnost: trditev, da s spornim mnenjem niso utemeljene trditve, izrecno navedene v repliki, in da to mnenje vsebuje pojasnila, ki tam niso povzeta

111 Komisija trdi, da je mogoče sporno mnenje upoštevati le v delu, v katerem so z njim utemeljene trditve, izrecno navedene v repliki. Vendar naj bi mnenje vsebovalo pravne utemeljitve v zvezi z dopustnostjo, namesto da bi bili z njim podkrepljeni ali dopolnjeni dejanski ali pravni elementi, izrecno navedeni v repliki. Poleg tega naj bi vsebovalo tudi trditve, ki jih v repliki ni.

112 V zvezi s tem je treba poudariti, da morata biti na podlagi člena 21 Statuta Sodišča in člena 44(1)(c) Poslovnika v vsaki tožbi navedena predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov. V skladu z ustaljeno sodno prakso je za dopustnost tožbe nujno, da so v besedilu tožbe jasno in koherentno navedeni ali vsaj povzeti bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih tožba temelji. Čeprav je besedilo tožbe glede posebnih vprašanj lahko podprto in dopolnjeno s sklicevanjem na odlomke iz dokumentov, ki so ji priloženi, pa splošno sklicevanje na druga pisanja – tudi če so priložena tožbi – ne more nadomestiti manjkajočih bistvenih elementov pravne utemeljitve, ki morajo biti na podlagi zgoraj navedenih določb zajeti v tožbi. Poleg tega Splošno sodišče ni dolžno v prilogah iskati ter prepoznavati razlogov in trditev, ki bi jih lahko štelo za podlago za tožbo, saj imajo priloge le dokazno in pomožno funkcijo (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 17. septembra 2007 v zadevi Microsoft proti Komisiji, T-201/04, ZOdl., str. II-3601, točka 94 in navedena sodna praksa).

113 Ta razlaga člena 21 Statuta Sodišča in člena 44(1)(c) Poslovnika se nanaša tudi na pogoje dopustnosti replike, ki v skladu s členom 47(1) Poslovnika dopolnjuje tožbo (glej zgoraj v točki 112 navedeno sodbo Microsoft proti Komisiji, točka 95 in navedena sodna praksa).

114 V obravnavanem primeru replika vsebuje le dve sklicevanji na sporno mnenje. V repliki je najprej brez dodatnih pojasnil navedeno, da se sklep, ki sta ga izoblikovala avtorja spornega mnenja na podlagi preučitve vprašanja dopustnosti drugega in tretjega predloga, ujema s sklepom iz replike, vendar ob tem niso natančno navedene točke zadevne priloge, ki zajema trinajst strani, na katere se ta sklic nanaša. Nato je v njej še navedeno, da sporno mnenje podpira izjavo, po kateri sta pravica, da stranka ne priča proti sami sebi, in načelo varstva pred samovoljnimi posegi na področje zasebne dejavnosti katere koli osebe temeljni pravici, ki spadata med splošna načela prava Skupnosti. Torej je treba sporno mnenje upoštevati le v povezavi z zadnjo navedbo (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 24. maja 2007 v zadevi Duales System Deutschland proti Komisiji, T-151/01, ZOdl., str. II-1607, točki 78 in 81).

Dopustnost predlogov za razglasitev ničnosti spornih aktov

115 V skladu z ustaljeno sodno prakso so dejanja, zoper katera se lahko vloži ničnostna tožba v smislu člena 230 ES, ukrepi, ki ustvarjajo take zavezujoče pravne učinke, ki vplivajo na interese tožeče stranke tako, da bistveno spremenijo njen pravni položaj (sodbi Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 9, in Splošnega sodišča z dne 18. decembra 1992 v združenih zadevah Cimenteries CBR in drugi proti Komisiji, od T-10/92 do T-12/92 in T-15/92, Recueil, str. II-2667, točka 28).

116 Načeloma torej vmesni ukrepi, katerih cilj je pripraviti dokončno odločbo, niso izpodbojni akti. Vendar pa iz sodne prakse izhaja, da so akti, sprejeti med pripravljalnim postopkom, ki sami dokončno zaključujejo poseben postopek, ločen od tistega, ki mora Komisiji omogočiti, da odloči po temelju, ter ki ustvarjajo take zavezujoče pravne učinke, ki vplivajo na interese tožeče stranke tako, da bistveno spremenijo njen pravni položaj, tudi izpodbojni akti (zgoraj v točki 115 navedena sodba IBM proti Komisiji, točki 10 in 11, ter sodba Splošnega sodišča z dne 7. junija 2006 v združenih zadevah Österreichische Postsparkasse in Bank für Arbeit und Wirtschaft proti Komisiji, T-213/01 in T-214/01, ZOdl., str. II-1601, točka 65).

117 Komisija trdi, da predloga za razglasitev ničnosti spornih aktov nista dopustna. Ta akta naj bi bila z vidika odločbe o pregledu čisto izvedbena akta in naj ne bi bistveno spremenila pravnega položaja tožečih strank.

118 Tožeči stranki trdita, da sta sporna akta pomembno spremenila njun pravni položaj ter močno in nepopravljivo vplivala na njuni temeljni pravici do zasebnega življenja in obrambe. Zato bi ju bilo treba obravnavati kot izpodbojna akta. Prvič, ta akta naj ne bi mogla biti izvedbena ukrepa, ker naj ne bi bila predvidena v odločbi o pregledu. Drugič, oblika ukrepa naj bi bila z vidika vprašanja, ali ima ta zavezujoče pravne učinke, nepomembna. Sporna akta naj bi bila namreč za tožeči stranki zavezujoča, saj sta morali ravnati v skladu z njima, da bi tako preprečili zvišanje globe, ki bi jima bila lahko naložena, ali celo izrek sankcij. Ta akta naj bi bila torej podobna zahtevam po informacijah na podlagi člena 18(3) Uredbe št. 1/2003, v katerem je izrecno določena izpodbojnost takih ukrepov. Tretjič, zaradi spornih aktov naj bi bila ogrožena možnost tožečih strank, da se branita v preiskavah o varstvu konkurence pred drugimi sodišči. Četrtič in nazadnje, zaradi odločitve o kopiranju več računalniških datotek in trdega diska računalnika od C naj bi nastale pravne posledice, saj naj bi računalniški nosilci vsebovali osebne podatke, kot so elektronska pošta, naslovi itd., ki so zavarovani s pravico do zasebnega življenja in zaupnosti korespondence.

119 Najprej je treba opozoriti, da sta sporna akta vmesna ukrepa, katerih edini namen je bil pripraviti sprejetje dokončne odločbe Komisije na podlagi člena 81(1) ES. Komisija je na podlagi teh aktov kopirala nekatere računalniške datoteke, ki jih je našla med pregledom, in pridobila pojasnila o točno določenih dokumentih, ki jih je prav tako našla med pregledom, da bi tako preverila resničnost in obseg dejanskega in pravnega položaja, v zvezi s katerim je že razpolagala z informacijami – torej v zvezi z domnevnim kartelom – ter da bi lahko nato po potrebi pripravila dokončno odločbo v zvezi s tem položajem.

120 Dalje, iz člena 20(2)(c) in (e) Uredbe št. 1/2003 izhaja, da sta odvzem, ne glede na obliko, kopij ali izvlečkov vse poslovne dokumentacije podjetja, v zvezi s katerim je bil odrejen pregled na podlagi člena 20(4) iste uredbe, na katerem koli nosilcu ter prošnja predstavnikom ali uslužbencem podjetja za pojasnilo dokumentov, ki se nanašajo na predmet in namen pregleda, ukrepa za izvedbo odločbe, na podlagi katere je bil odrejen pregled. Že v sami odločbi o pregledu je bilo določeno, da mora družba Nexans France inšpektorjem dovoliti kopiranje teh poslovnih dokumentov ter jim na kraju samem zagotoviti „pojasnila v zvezi s predmetom in namenom pregleda“ (glej točko 3 zgoraj).

121 Kot upravičeno trdi Komisija, kakršen koli pregled, odrejen na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003, vključuje izbiro dokumentov, ki jih je treba pregledati in po potrebi kopirati, ter izbiro vprašanj, ki jih je treba postaviti uslužbencem ali predstavnikom zadevnega podjetja v zvezi s predmetom in namenom pregleda. Ta podjetja morajo prav na podlagi odločbe o odreditvi pregleda – in ne na podlagi drugega ločenega akta, sprejetega med pregledom – Komisiji dovoliti kopiranje zadevnih dokumentov ter svojim uslužbencem in predstavnikom dovoliti predložitev pojasnil, za katera so zaprošeni.

122 Da so kopiranje dokumentov in prošnje za pojasnila med pregledi ukrepi za izvedbo odločb o odreditvi pregleda, lahko ugotovimo tudi s primerjavo členov 18(3) in 20(2)(c) in (e) Uredbe št. 1/2003.

123 Prvič, v členu 18(3) Uredbe št. 1/2003 je namreč določeno, da je mogoče zoper zahteve po informacijah, naslovljene na podjetja na podlagi te določbe, vložiti samostojno tožbo. Nasprotno pa Uredba št. 1/2003 ne vsebuje nobene take navedbe v zvezi s pojasnili, ki se zahtevajo med pregledi, in kopiranjem dokumentov, ki se opravijo med njimi.

124 Drugič, iz člena 18(1) in (3) Uredbe št. 1/2003 izhaja, da lahko Komisija na podlagi teh določb zahteva od podjetij in podjetniških združenj, da ji predložijo vse potrebne informacije. Po drugi strani lahko Komisija na podlagi člena 20(2)(e) zadevne uredbe le zaprosi za pojasnilo dejstev ali dokumentov, ki se nanašajo na predmet in namen pregleda.

125 Kopiranja posameznih dokumentov med pregledom in posameznih vprašanj, postavljenih med njim, torej ni mogoče šteti za akte, ločene od odločbe, na podlagi katere je bil odrejen pregled, temveč je treba ta dejanja obravnavati kot ukrepe za izvedbo zadevne odločbe.

126 Nazadnje je treba še poudariti, da drži navedba Komisije, da bi lahko tožeči stranki za morebitno zavrnitev možnosti kopiranja zadevnih dokumentov in predložitve popolnega odgovora na vprašanja, ki so jih inšpektorji postavili C, kaznovala le na podlagi odločbe, sprejete v skladu s členom 23(1)(c) in (d) Uredbe št. 1/2003. To odločbo, ločeno od odločbe o pregledu in dokončne odločbe, sprejete na podlagi člena 81(1) ES, bi bilo mogoče izpodbijati s tožbo pred Splošnim sodiščem, ki bi preučilo, ali sta – kot trdita tožeči stranki – kopiranje zadevnih dokumentov in pridobitev pojasnil, ki jih je Komisija zahtevala na podlagi spornih aktov, škodljivo vplivali na njuni temeljni pravici do zasebnega življenja in obrambe.

127 Tožeči stranki se v podporo trditvi, da sporna akta ustvarjata take zavezujoče pravne učinke, ki vplivajo na njune interese tako, da bistveno spreminjajo njun pravni položaj, in, podredno, da sama dokončno zaključujeta poseben postopek, ločen od tistega, ki mora Komisiji omogočiti, da odloči po temelju, v smislu sodne prakse, navedene v točki 116 zgoraj, sklicujeta na sodbo Sodišča z dne 18. maja 1982 v zadevi AM & S Europe proti Komisiji (155/79, Recueil, str. 1575) in sodbo Splošnega sodišča z dne 17. septembra 2007 v združenih zadevah Akzo Nobel Chemicals in Akcros Chemicals proti Komisiji (T-125/03 in T-253/03, ZOdl., str. II-3523).

128 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so se tožeče stranke v zadevah, v katerih so bile izrečene sodbe, navedene v prejšnji točki, pred Komisijo sklicevale na to, da je za nekatere dokumente, katerih predložitev je ta zahtevala med preiskavo, odrejeno na podlagi Uredbe Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, Prve Uredbe o izvajanju členov [81 ES] in [82 ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 3) ali zaradi take preiskave, veljalo varstvo zaupnosti komunikacije med odvetniki in strankami. V tem okviru so sodišča menila, da ima odločba, s katero Komisija zavrne zahtevo za varstvo obravnavanih dokumentov, pravne učinke za zadevno podjetje, saj mu ta odločba zavrne varstvo, ki ga določa pravo Skupnosti, ter je dokončna in neodvisna od dokončne odločbe o ugotovitvi kršitve pravil o konkurenci (zgoraj v točki 127 navedena sodba Akzo Nobel Chemicals in Akcros Chemicals proti Komisiji, točka 46; glej tudi zgoraj v točki 127 navedeno sodbo AM & S Europe proti Komisiji, točke 27 in od 29 do 32).

129 Vendar tožeči stranki ob sprejetju spornih aktov nista trdili, da bi za dokumente, ki jih je kopirala Komisija, ali informacije, ki jih je pridobila na podlagi zadevnih aktov, veljalo varstvo, ki bi bilo določeno s pravom Unije in bi bilo podobno varstvu, priznanemu zaupnosti komunikacije med odvetniki in strankami. Ko se je Komisija odločila za kopiranje zadevnih dokumentov in je tožeči stranki zaprosila za zadevne informacije, torej ni sprejela odločbe, s katero bi jima zavrnila to varstvo.

130 Kar zadeva dokumente, ki so bili kopirani med pregledom, je treba namreč opozoriti, da sta tožeči stranki obdržali izvirnike v papirni ali elektronski obliki ter sta bili torej lahko seznanjeni z naravo in vsebino teh dokumentov. Vendar kljub temu nista opredelili točno določenih dokumentov ali njihovih delov, za katere naj bi veljalo varstvo, določeno s pravom Unije. Trdili sta le, da jih Komisija ni imela pravice kopirati zaradi poznejše preiskave v svojih prostorih. Tožeči stranki trdita, da bi jih bilo treba preučiti v prostorih družbe Nexans France, saj naj bi Komisija lahko kopirala le dokumente pomembne za preiskavo. Torej je treba šteti, da tožeči stranki Komisiji ne očitata, da je preučila ali kopirala nekatere točno določene zavarovane dokumente, temveč to, da jih je preučila v svojih prostorih v Bruslju namesto v prostorih družbe Nexans France in da jih je do preučitve shranila.

131 Kar zadeva vprašanja, postavljena C med pregledom, iz spisa tožečih strank, ki sta delovali ob spremstvu odvetnikov, izhaja, da nista nikakor nasprotovali temu, da bi Komisija pridobila zahtevane informacije. Torej Komisija ob postavitvi zadevnih vprašanj ni mogla sprejeti odločbe, s katero bi tožečima strankama zavrnila pravico do varstva na podlagi prava Unije.

132 Iz navedenega izhaja, da spornih aktov ni mogoče šteti za izpodbojna akta. Zakonitost teh aktov bi bilo mogoče – razen v okviru ničnostne tožbe zoper odločbo o odreditvi sankcije iz točke 126 zgoraj – preučiti le še v okviru tožbe, ki bi bila lahko po potrebi vložena zoper dokončno odločbo, ki bi jo sprejela Komisija na podlagi člena 81(1) ES. Sodni nadzor nad okoliščinami, v katerih je bil izveden pregled, namreč spada na področje uporabe ničnostne tožbe, ki se po potrebi vloži zoper dokončno odločbo Komisije, sprejeto na podlagi te določbe (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 20. aprila 1999 v združenih zadevah Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji, od T-305/94 do T-307/94, od T-313/94 do T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 in T-335/94, Recueil, str. II-931, točki 413 in 414).

133 Če tožeči stranki poleg tega menita, da so akti, na podlagi katerih je Komisija zaradi kasnejše preiskave v svojih prostorih kopirala več računalniških datotek in trdi disk računalnika od C ter na podlagi katerih je zadevnega uslužbenca prosila za pojasnila v zvezi z dokumenti, najdenimi med pregledom, nezakoniti in so jima povzročili škodo, v zvezi s katero bi bilo mogoče ugotoviti odgovornost Unije, lahko zoper Komisijo vložita tožbo zaradi nepogodbene odgovornosti. Taka tožba ne spada v sistem nadzora nad veljavnostjo aktov Unije, ki imajo zavezujoče pravne učinke, ki lahko vplivajo na interese tožeče stranke, temveč je na voljo takrat, ko je stranka utrpela škodo zaradi nezakonitega ravnanja institucije (glej v tem smislu sodbo z dne 12. septembra 2006 v zadevi Reynolds Tobacco in drugi proti Komisiji, C-131/03 P, ZOdl., str. I-7795, točki 82 in 83).

134 Predloga za razglasitev ničnosti spornih aktov je torej treba razglasiti za nedopustna.

3. *Od četrtega do sedmega predloga*

135 Kot navajata tudi sami tožeči stranki, s predlogi od četrtega do sedmega Splošnemu sodišču predlagata, naj se izreče o morebitnih posledicah razglasitve ničnosti odločbe o pregledu in spornih aktov.

136 Torej je treba ugotoviti, da želita tožeči stranki – kot trdi Komisija – od Splošnega sodišča pridobiti ugotovitev o posledicah morebitne ničnostne sodbe, s katero bi bilo Komisiji hkrati naloženo, kako naj jo izvrši. Ker pa Splošno sodišče v okviru nadzora zakonitosti na podlagi člena 230 ES ni pristojno za izrekanje ugotovitvenih sodb (glej v tem smislu sklep Sodišča z dne 9. decembra 2003 v zadevi Italija proti Komisiji, C-224/03, Recueil, str. I-14751, točke od 20 do 22) ali odredb, tudi če se nanašajo na

način izvršitve njegovih sodb (sklep Sodišča z dne 26. oktobra 1995 v združenih zadevah Pevasa in Inpesca proti Komisiji, C-199/94 P in C-200/94 P, Recueil, str. I-3709, točka 24), je treba predlog tožečih strank razglasiti za očitno nedopusten (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 4. februarja 2009 v zadevi Omya proti Komisiji, T-145/06, ZOdl. str. II-145, točka 23).

137 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba odločbo o pregledu razglasiti za nično v delu, v katerem se nanaša na druge električne kable, razen na podmorske in podzemne visokonapetostne električne kable ter na material, povezan z zadevnimi drugimi kabli. V preostalem je treba tožbo zavrniti.

**Stroški**

138 V skladu s členom 87(3), prvi pododstavek, Poslovnika lahko Splošno sodišče razdeli stroške ali odloči, da vsaka stranka nosi svoje stroške, če vsaka stranka uspe samo deloma ali v izjemnih okoliščinah.

139 Ker tožeči stranki nista uspeli v bistvenem delu svojih predlogov, je treba odločiti, da nosita svoje stroške in polovico stroškov, ki jih je priglasila Komisija.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

1. **Odloča Komisije C(2009) 92/1 z dne 9. januarja 2009, s katero je bilo družbi Nexans SA in vsem podjetjem, ki jih ta neposredno ali posredno nadzoruje, vključno z družbo Nexans France SAS, naloženo, da se podredijo pregledu v skladu s členom 20(4) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 [ES] in 82 [ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205) (zadeva COMP/39.610), se razveljavi v delu, v katerem se nanaša na druge električne kable, razen na podmorske in podzemne visokonapetostne električne kable ter na material, povezan z zadevnimi drugimi kabli.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **Družbi Nexans in Nexans France nosita svoje stroške in polovico stroškov, ki jih je priglasila Evropska komisija.**

4. **Komisija nosi polovico svojih stroškov.**

Truchot Martins Ribeiro Kanninen

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 14. novembra 2012.

Podpisi

# Kazalo

Dejansko stanje ..... 2

Postopek in predlogi strank ..... 4

Pravo ..... 6

1. Predlog za razglasitev ničnosti odločbe o pregledu ..... 6

Prvi del tožbenega razloga: prevelik obseg in premalo natančna opredelitev serije izdelkov, zajetih v odločbi o pregledu ..... 6

Uvodne ugotovitve ..... 7

Prvi očitek: nenatančnost odločbe o pregledu, kar zadeva opredelitev zadevnih izdelkov ..... 8

Drugi očitek: domneva, da je Komisija dovolj resne indice, na podlagi katerih je lahko sumila, da sta tožeči stranki kršili pravila o konkurenci, imela na voljo le za sektor podmorskih visokonapetostnih kablov ..... 10

Drugi del tožbenega razloga: prevelik geografski obseg odločbe o pregledu ..... 14

2. Predloga za razglasitev ničnosti spornih aktov ..... 15

Dopustnost ..... 15

Dopustnost pravnega mnenja, priloženega repliki ..... 15

– Prvi razlog za nedopustnost: kršitev člena 5(3) in (7) Navodil sodnemu tajniku Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti ..... 15

– Drugi razlog za nedopustnost: trditev, da s spornim mnenjem niso utemeljene trditve, izrecno navedene v repliki, in da to mnenje vsebuje pojasnila, ki tam niso povzeta ..... 16

Dopustnost predlogov za razglasitev ničnosti spornih aktov ..... 17

3. Od četrtega do sedmega predloga ..... 19

Stroški ..... 20